

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם כ"ב אָדָר:

סֵדֶר לְקוּטֵי פּוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

הַיּוֹמָה טו

וַיְהִי נָא פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחֶךָ אֱלֹהִי, וַיֹּאמֶר זְכוּ אִם תִּרְאֶה אֹתִי
לְקַח מֵאֲתֶךָ יְהִי לְךָ כֵּן זְכוּ (מְלָכִים-ב ב'). וְהִנֵּה נִתְקַיֵּם אַחֵר
כָּךְ בְּאַלְיָשָׁע פִּי שְׁנַיִם, נִמְצָא שֶׁהָיָה אֱלִישָׁע מִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵה יוֹתֵר
מֵאֲלֵיהֶו רַבּוֹ. כִּי כָּל הַנְּסִים וְהַגְּדוּלוֹת שֶׁעָשָׂה אֱלִישָׁע, כָּלָם הָיוּ עַל
יְדֵי תְּפִלָּה. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (מְגִלָּה כ"ז) עַל
פְּסוּק: "סִפְרָה נָא לִי אֵת כָּל הַגְּדוּלוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלִישָׁע". וְאַלְיָשָׁע
כִּי עָבַד, בְּתִפְלָה הוּא דֹעֵבֵד:

א דַּע, שֶׁאֲפֹשֶׁר שִׁיחֵיה הַתְּלִמִּיד גְּדוֹל מִהֲרַב. דִּהְיֵנוּ שִׁיחֵיה לוֹ
פִּי שְׁנַיִם כְּרַבּוֹ. וְאַף-עַל-פִּי-כֵן, הַכֹּל יִהְיֶה בְּכֹחוֹ שֶׁל רַבּוֹ.
וְזֶה בְּחִינַת: "וַיְהִי נָא פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחֶךָ אֱלֹהִי", 'בְּרוּחֶךָ' דִּיקָא, שֶׁעַל
יְדֵי בְּחִינַת הָרוּחַ עֲצֻמוֹ שֶׁל אֲלֵיהֶו רַבּוֹ, יִהְיֶה לוֹ פִּי שְׁנַיִם כְּמוֹתוֹ:
כִּי אֵיתָא, שְׁיִיש לְהַצְדִּיק בְּחִינַת שְׁנֵי רוּחוֹת. רוּחַ לְעָלָא, רוּחַ
לְתַתָּא. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית ו) "אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נֹחַ נֹחַ", 'נֹחַ
לְעָלָא נֹחַ לְתַתָּא' [כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב שֵׁם בְּזֹהָר נֹחַ דָּף נ"ט: עַל פְּסוּק
זֶה. עַיִן שֵׁם בְּתוֹסְפֹתָא וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: 'לָמָּה נֹחַ תִּירִי זְמַנָּא, אֵלָּא כָּל
צְדִיק וְצְדִיק דִּי בְּעָלְמָא, אֵית לֵה תִירִין רוּחִין, רוּחָא חַד בְּעָלְמָא
דִּין, וְרוּחָא חַד בְּעָלְמָא דְאֲתִי. וְהָכִי תִשְׁכַּח בְּכֻלָּהוּ צְדִיקֵי זְכוּ עַיִן
שָׁם]. דִּהְיֵנוּ שְׁיִיש לוֹ בְּחִינַת חַיּוֹת לְמַעְלָה, וְחַיּוֹת לְמַטָּה. וְהָרוּחַ
וְהַחַיּוֹת שֶׁלְמַעְלָה, הוּא גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד. וְהַתְּלִמִּידִים הֵם עִם
הַצְדִּיק מִשְׁרַש אֶחָד, רַק שֶׁהֵם תְּלוּיִים בּוֹ כְּעַנְפִּים בְּאֵילָן. שֶׁהָאֵילָן

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרנב ❦ צִמְרַן מִזֶּה רִנְיָת דִּצְיָרָא "צִדְרָא צִנְיָא מִקֻּוּהָ שִׁדְרָא צִנְיָא מִסְפְּרֵי רַבְנָא יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ❦
❦ "זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנְחָה" שְׁע"י יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ❦

יוֹנֵק חַיּוֹתוֹ מִשָּׂרְשׁוֹ, וְהַעֲנֵפִים יוֹנְקִים הַחַיּוֹת דְּרֵךְ הָאֵילָן. וַיֵּשׁ בְּזֶה
בְּמַה בְּחִינּוֹת, כִּי יֵשׁ תְּלֵמִידִים שֶׁהֵם בְּבַחֲיִנַת עֲנָפִים וַיֵּשׁ שֶׁהֵם
בְּבַחֲיִנַת עָלִים, וְכֵן שְׂאֵרֵי הַבְּחִינּוֹת. וּבְשַׁעַת הַסְּתַלְקוֹת הַצְּדִיק,
אֲזִי הוּא מְשִׁיג הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהַשֵּׁיג בְּחַיּוֹ, כֹּל אֶחָד לְפִי
מִדְּרָגָתוֹ. כְּמוֹ שֶׁמְצִינּוּ בְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּאֶדְרָא, וּבְרַבֵּנוּ
הַקָּדוֹשׁ, וּבְשְׂאֵר צְדִיקִים:

וְדַע, שְׁזָהוּ עַל יְדֵי שְׁבִשְׁעַת הַסְּתַלְקוֹת, אֲזִי יוֹרֵד וּבָא לְמַטָּה
בְּחִינַת הָרוּחַ וְהַחַיּוֹת דְּלַעְלָא, וְאֲזִי נִתְחַבְּקִין וְנִתְאַחֲדִים
יַחַד, הָרוּחַ דְּלַתְתָּא עִם הָרוּחַ דְּלַעְלָא. כִּי בְּאַמַּת שְׁנֵיהֶם אֶחָד,
וְתַכְרָף כְּשֶׁנִּתְגַּלִּין זֶה לָזֶה, נִתְאַחֲדִין מְאֹד בְּאַחֲדוֹת גְּדוּל. וּמַחֲמַת
שְׁהָרוּחַ דְּלַעְלָא אֵינּוּ יָכוֹל לְהֵיזֵת בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי טַבְּעוֹ אֵינּוּ יָכוֹל
לְסַבֵּל כָּל זֶה הָעוֹלָם, עַל כֵּן נִסְתַּלֵּק לַעְלָא. וְעַל יְדֵי זֶה נִסְתַּלֵּק
הַצְּדִיק, כִּי כְּשֶׁנִּסְתַּלֵּק לְמַעְלָה הָרוּחַ הַנִּ"ל, נִסְתַּלֵּק עִמּוֹ הָרוּחַ
דְּלַתְתָּא, מַחֲמַת שְׁנִיתְאַחֲדוּ מְאֹד בְּאַחֲדוֹת גְּדוּל כַּנִּ"ל.

וְעַל כֵּן הוּא דְּבָר גְּדוּל מְאֹד, לְהֵיזֵת בְּשַׁעַת הַסְּתַלְקוֹת הַצְּדִיק,
אֶפְלוּ מִי שֶׁאֵינּוּ תְּלֵמִידוֹ. כִּי מַחֲמַת שְׂאֵז יוֹרֵד וְנִתְגַּלֶּה
לְמַטָּה הָרוּחַ דְּלַעְלָא, נִמְצָא שְׁנִיתְגַּלֶּה אֲזִי הָאָרֶז גְּדוּלָה מְאֹד, עַל
כֵּן הוּא טוֹבָה גְּדוּלָה לְכֹל מִי שֶׁנִּמְצָא אֲזִי שָׁם, וְהוּא טוֹבָה לָהֶם
לְאַרְיִכַת יָמִים. וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (חֲגִיגָה ה:):
עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים מ"ט): "וַיְחִי עוֹד לְנֶצַח וְכוּ', כִּי יִרְאֶה חֲכָמִים יָמוּתוּ".
אֲבָל לְהַתְּלֵמִידִים מִגִּיעַ הָאָרֶז גְּדוּלָה מְאֹד אֲזִי בְּיוֹתֵר, כִּי מַחֲמַת
שֶׁהֵם תְּלוּיִין בְּהַצְּדִיק, וַיּוֹנְקִים מִשָּׂרְשׁ אֶחָד. נִמְצָא שְׁזָה הַחַיּוֹת
דְּלַעְלָא, הוּא חַיּוֹתָם מִמָּשׁ. וְנִתְאַחֲדִים וְנִתְחַבְּקִים גַּם כֵּן עִם זֶה
הָרוּחַ בְּאַחֲדוֹת גְּדוּל, כִּי הוּא רוּחָם וְחַיּוֹתָם מִמָּשׁ כַּנִּ"ל. וְעַל יְדֵי
זֶה, אִם זוֹכָה יָכוֹל לְקַבֵּל פִּי שְׁנַיִם. כִּי הַצְּדִיק שֶׁהִגִּיעַ זְמַנוּ לְהַפְטִיר

מן העולם, נסתלק על-ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא
 כנ"ל. אבל התלמידים שעדין לא הגיע זמנן, אזי אדרבה נשאר
 אצלם הרוח דלעלא לגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח
 דלתתא, כי אי אפשר להם להתפרד עוד זה מזה. נמצא שהצדיק
 נסתלק על ידי זה, על ידי שמושיך עמו הרוח דלעלא את הרוח
 דלתתא, והתלמידים מגיע להם פי שנים על ידי זה. כי נשאר
 אצלם בחינות הרוח דלעלא, כי נתאחד מאד עם הרוח דלתתא
 כנ"ל:

אך כמה בחינות יש בתלמידים, ומי שמקשר מאד בהצדיק
 כמו ענפים באילן ממש, דהינו שהוא מרגיש בעצמו כל
 עליות וירידות שיש להצדיק, אף-על-פי שאינו אצל הצדיק. כי
 ראוי לו להתלמיד להרגיש בעצמו כל עליות וירידות של הצדיק,
 אם הוא מקשר באמת כראוי, כמו ענפים באילן. כי הענפים
 מרגישים כל העליות וירידות שיש להאילן, ועל כן בקיץ הם
 גדלים, ויש להם חיות. כי האילן יונק חיותו משרשו, על ידי
 הגידין שיש בו, שיונק דרך שם חיותו משרשו, דהינו שיש בו
 חללים שיונק דרך שם חיותו. ועל ידי כן בחורף שנת־יבש
 החלוחית ונתכוין החללים, על ידי זה נתכווצים גם כל הענפים,
 ומחמת זה נופלים העלים אלו, וכן להפך בקיץ כנ"ל.

ומי שהוא מקשר אל הצדיק כמו כן, דהינו שהוא מרגיש כל
 העליות וירידות של הצדיק. כי יש כמה וכמה בחינות של
 עליות וירידות, כי יש כמה וכמה בחינות הסתלקות, כי יש
 בחינות הסתלקות הנפש, ויש הסתלקות השם, שהוא גם כן
 בחינות הסתלקות, כי השם הוא הנפש, וכמבאר במקום אחר
 (לקמן סימן ר"ם), שזה בחינות מסירת הנפש ממש עין שם. ויש

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרגום ספר מנחת יצחק ל"ג ע"ג ע"ג מקוה שיהיה מצדו רבנו יהיה תיקון רב"ל
זקן נתן ולא יעבור ע"י הוצאת נצחתי ואנצח" שעי"י שיבת תיקון המידות

הסתלקות מדרך א לדרך א, שהוא גם כן בחינות הסתלקות.
והתלמיד שמקשר כל כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות
של רבו, אזי יכול לזכות לפי שנים בעת ההסתלקות כנ"ל.

וזה בחינות אם תראה אתי לקח, דהינו שתראה אותי לקח
ונסתלק, מאתך. מאתך דיקא, דהינו שמאתך ומעצמך
תרגיש ההסתלקות כנ"ל, ואז תזכה לפי שנים בעת ההסתלקות
כנ"ל. כי בכל עת של ההסתלקות מאיזה בחינה שהוא, אזי הוא
בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעילא בבחינה הנ"ל. רק
שהתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות, ובשעת ההסתלקות
לגמרי, יורד ונתגלה לגמרי כנ"ל: וזה בחינות הקבלת פני רבו,
שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו, כי פן ואולי עכשו הוא
עת של בחינת הסתלקות, ואם יזכה יקבל אז הארה גדולה,
בבחינת פי שנים כנ"ל. וכשמקבל פי שנים, אזי אפשר שיתפלל
בכונה, ויעשה עבודות וצדקות יותר מרבו. והכל על ידי בחינות
רוח של רבו, בבחינת: "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", 'ברוחך'
דיקא כנ"ל: (ומי שאינו יודע זאת, אינו יודע מהו אשר יד, כי אשר יד הוא דבר
חדוש. גם אינו יודע להוציא מכת אל הפעל):

סדר קצור לקוטי מנחת יצחק ה'מ"א:

ויהי נא פי שנים ברוחך אלי - סו

א דבר גדול מאד להיות אצל הסתלקות הצדיק אפלו מי שאינו
תלמידו, כי נתגלה אז הארה גדולה מאד. והוא טובה גדולה לכל
מי שנמצא שם. וזוכין על ידי זה לאריכות ימים. אך להתלמידים
העומדים אז מגיע להם הארה גדולה ביותר. ויכולין לזכות אז
לקבל פי שנים ברוחו של רבו. ובלבד כשהם מקשרים בו היטב

בְּעֲנָפִים בְּאֵילָן עַד שֶׁהֵם מְרַגְּשִׁים בְּעֲצָמָם כָּל הָעֲלִיּוֹת וְהִירִידוֹת שֵׁישׁ לְרַבָּם אֲפֵלוּ בְּשָׁעָה שְׁאִינָם אֲצִלוּ. וְאִזּוּ יוּכַל לְהִיּוֹת שֶׁהַתְּלִמִּיד יִתְפַּלֵּל בְּכֹנֶנָה וְיִוָּצֵיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל עֲבָדוֹת וְצַדִּיקוֹת יוֹתֵר מֵרַבּוֹ, וּבְאַמַּת הַכֹּל בְּכַחוֹ שֶׁל רַבּוֹ:

ב הַתְּלִמִּידִים הֵם מִשְׁרָשׁ אֶחָד עִם רַבָּם הַצַּדִּיק, וְהֵם תְּלוּיִים בּוֹ בְּעֲנָפִים בְּאֵילָן, שֶׁהָאֵילָן יִזְנֵק חֵיּוֹתוֹ מִשְׁרָשׁוֹ וְהָעֲנָפִים יִזְנְקוּם הַחֵיּוֹת דֶּרֶךְ הָאֵילָן. וְיֵישׁ בְּזֶה כִּמְהַ בְּחִינּוֹת. כִּי יֵישׁ תְּלִמִּידִים שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת עֲנָפִים, וְיֵישׁ שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת עָלִים, וְכֵן שְׂאֵר הַבְּחִינּוֹת, וְעַל כֵּן יְכוּלִין לְקַבֵּל פִּי שְׁנַיִם בְּעֵת הַהִסְתַּלְּקוֹת כַּנִּ"ל (עֵינֵי פְּנִיִּים):

ג יֵישׁ כִּמְהַ בְּחִינּוֹת הַסְתַּלְּקוֹת, כִּי יֵישׁ גַּם בְּחִינַת הַסְתַּלְּקוֹת הַשֵּׁם, שְׁמִסְלַק שְׁמוֹ וּפְרָסוֹמוֹ שֶׁהוּא גַּם כֵּן בְּחִינַת הַסְתַּלְּקוֹת הַנֶּפֶשׁ. כִּי הַשֵּׁם הוּא הַנֶּפֶשׁ, בְּחִינַת: "נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ" (בִּרְאשִׁית ב' י"ט) וְיֵישׁ בְּזֶה בְּחִינַת מְסִירַת נֶפֶשׁ מִפֶּשׁ (עֵינֵי לְקַמֵּן סִי מִזֶּר"ס) וְיֵישׁ גַּם הַסְתַּלְּקוֹת מִדֶּרֶגָה לְדֶרֶגָה. וּכְפִי הַבְּחִינָה שֶׁל הַהִסְתַּלְּקוֹת כֵּן יְכוּלִין הַתְּלִמִּידִים הָעוֹמְדִים אִזּוֹ אֲצֵל הַצַּדִּיק לְקַבֵּל גַּם אֵיזָה בְּחִינָה מִבְּחִינַת פִּי שְׁנַיִם. וּבְשַׁעַת הַהִסְתַּלְּקוֹת לְגַמְרֵי אִזּוֹ הַקְּבָלָה שֶׁל פִּי שְׁנַיִם בְּמִדְרָגָה יוֹתֵר עֲלִיוֹנָה וְגִדּוּלָה וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל לְהַקְבִּיל פְּנֵי רַבּוֹ בְּכָל פֶּעַם, כִּי אֲוִלֵי עֲכָשׁוֹ הוּא עֵת שֶׁל אֵיזָה בְּחִינַת הַסְתַּלְּקוֹת וּכְשִׁירָגִיל עֲצָמוֹ בְּזֶה יוּכַל לְזַכּוֹת לְבַחֲיַנַּת פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחוֹ שֶׁל רַבּוֹ:

ד כָּל הַמַּצּוֹת וְהָעֲבֵרוֹת עֶקְרָן עַל-יַדֵּי שְׁמוּצִיאִין מִכַּח אֶל הַפֶּעַל, כִּי עֶקֶר שְׁלֵמוֹת הַמַּצּוֹת הוּא רַק כְּשִׁזּוּכָה לַעֲשׂוֹתָהּ בְּפֶעַל, וּכְשִׁמוּצִיאָהּ לַפֶּעַל הוּא בְּחִינַת בְּרִיאַת הָעוֹלָם מִפֶּשׁ. וְהִרִי הוּא מְקַיֵּם עוֹלָם מָלֵא, וְכֵן לְהַפְּךָ בְּעֵבְרָה חֵם וְשָׁלוֹם, בַּתְּחִלָּה הָעֵבְרָה בְּכַח שְׁחֹשֵׁב לַעֲשׂוֹתָהּ חֵם וְשָׁלוֹם, וְאַחֲרֵכָּה כְּשִׁמוּצִיאָהּ לַפֶּעַל

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרונו - אמר מוהר"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שיהיה מצדד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ועושה אותה, אז הוא רשע גמור וחשוב כמת, והרי הוא מאבד עצמו ומאבד עולם מלא חס ושלום, כי כל העולם לא נברא רק על-ידי בחינה זאת שיצאה הבריאה מכח אל הפעל על ידו יתברך, ועל כן בכל עברה חס ושלום פוגמין בכלליות העולמות ובכלליות השמות הקדושים, רחמנא לצלן רחמנא לשזבן. ואין תקוה כי אם בתשובה, כי על-ידי תשובה על-ידי שמתחרטים על העברה ועוזבים אותה, על-ידי זה נתתקן כל הנ"ל וחוזר ומוציא תקון כל העולמות מכח אל הפעל:

סדר תשי פוהר"ן הימני:

תמו (ד) משל על ענין שהזהיר להתפלל על צרת חברו ששמעתי בשם רבי יודל, ששמע מפיו הקדוש משל למלך שהרחיק את בנו. (אמר הפעתיק שמעתי מפיו רבי יצחק דב מטירהאויצע ששמע מפיו רבי יודל משל על ענין הנ"ל וכפי הנראה שלזה המשל בון המחבר זכרוננו לברכה על-כן ראיתי להציגו פאן וכך שמעתי), רבנו זכרוננו לברכה אמר לר' יודל שסגלה לגדלות שיתפלל על צרת חברו. ושאל אותו רבי יודל אדרבה לכאורה מזה יתוסף לי גדלות, שאני מתפלל בעד חברי מסתמא אני חשוב יותר מחברי.

השיב לו רבנו זכרוננו לברכה בדרך משל, למלך שכעס על בנו והרחיק אותו ממנו. אחר-כך הלך הבן ופיים את אביו וחזר וקרבו. אחר איזה זמן חזר וחתא הבן לפני אביו, וחזר המלך וגרשו מפניו, וחזר הבן ופייסו עוד הפעם, וכן היה כמה פעמים שהבן מלך כשחתא לפני המלך גרשו מפניו, וכשפייסו חזר המלך וקרבו. פעם אחת חזר וחתא הבן מלך לפני אביו, וכעס המלך עליו מאד. ונתישב המלך מה יהיה התכלית שאני אגרשו, ואחר-כך כשילך הכעס ממני אזי יבוא ויפיים אותי עוד, איני רוצה בכך, רק אני

רוצה לגרשו בתחבולה כזו שלא יוכל עוד לבוא לפני לפנים אותי.
מה עשה המלך, העמיד שר אחד מהשרים שלו בינו ובין הבן
מלך, וצוה להשר כשיבוא הבן מלך לילך אצלי לרצות ולפנים
אותי, אזי לא תניח אותו לילך אצלי. וכן היה, שבא הבן מלך
במה פעמים, ורצה לילך לפנים את אביו, ולא הניחו השר כי כן
צוה עליו המלך. וכן היה כמה פעמים.

אחר כך ראה השר הנ"ל גדל הכסופים שיש להבן מלך אל אביו,
ושיש לו יסורים גדולים מאד בלי שעור מזה שאינו יכול לבוא
לפני אביו, אפלו לפיסו. ונתישב השר מאחר שהוא מתגעגע
כל כך אל אביו מסתמא יש להמלך גם כן יסורים גדולים שאין
הבן יכול לבוא לפניו. כי כפי גדל כח החשק של החושק, כן הוא
מעורר חשק גדול בהנחשק. והיה לו רחמנות גדול עליהם וגם
היו לו יסורים גדולים מזה, כי אמר בדעתו כי הלא אני הוא
הגורם לזה, כי אני הוא המסך המבדיל ביניהם ואני גורם יסורים
להמלך ולהבן מלך. ונתישב השר בדעתו, מסתמא בודאי יש
איזה תחבולה שיוכל להתפייס הבן מלך עם המלך, כי בודאי לא
יעשה המלך דבר כזה שיהיו לבנו יסורים תמיד שלא יוכל לבוא
לפניו תמיד, וגם להמלך בעצמו יש גם כן יסורים. על כן נתישב
זה השר בודאי זה הדבר אינו תלוי אלא בי שאני בעצמי אלה
אל המלך לבקש בעד הבן מלך שימחל לו עוד ויקרב אותו לפניו.
וכך עשה השר, והלך להמלך וספר להמלך גדל תשוקתו שיש
להבן מלך, ובקש מהמלך שימחל לו. ותקף נתרצה המלך ולקח
הבן מלך והחזירו למקומו הראשון.

והנמשל מובן ממילא, כשיש לו לחברו חם ושלום איזה יסורים
הן בגשמיות הן ברוחניות צריך כל אחד לומר שזאת בודאי על

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרנח - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

יְדֵי, עַל יְדֵי עֲוֹנוֹתַי, וְאֲנִי הוּא הַמָּסַךְ הַמַּבְדִּיל בֵּין הַמֶּלֶךְ מַלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּבֵין הָעוֹלָם. כִּי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
רוֹצֵה תָּמִיד לְהַשְׁפִּיעַ כָּל טוֹב לְבָנָיו, אֲךָ אֲנִי הֵינּוּ עֲוֹנוֹתַי, הֵם
הַמָּסַךְ הַמַּבְדִּיל לָזֶה. וְהַעֲקָר הָעֵצָה לָזֶה שְׂאֵנִי בְּעֵצְמִי אֲבַקֵּשׁ
לְהַמְּלֶךְ בְּעַד חֲבֵרִי, וּבִדְאִי לֹא יִהְיֶה לוֹ גְּדֻלוֹת, כִּי עֲקָר הַגְּדֻלוֹת
מֵה שְׂאֵחַד מִתְנַגֵּה עַל חֲבֵרוֹ הִיא שֵׁשׁ לוֹ מַעֲלָה יִתְרָה מֵה שְׂאֵין
בְּחֲבֵרוֹ, אֲבָל כְּשִׁיחֵשֵׁב מֵה שְׂאֵין בְּחֲבֵרוֹ הַמַּעֲלָה זוֹ הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת
הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת הִיא רַק מַחֲמַת שְׂאֵנִי הַמָּסַךְ הַמַּבְדִּיל בֵּינֵנוּ וּבֵין
הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂרוֹצֵה לְהַשְׁפִּיעַ תָּמִיד כָּל טוֹבוֹ, בִּדְאִי לֹא
יִהְיֶה לוֹ גְּדֻלוֹת, אֲדַרְבָּא עַל-יְדֵי-זֶה יִשְׁבֵּר גְּאֹתוֹ וַיִּזְכֶּה לְעֲנוּה
בְּאַמַּת.

עוֹד שָׁמַעְתִּי מִהָאִישׁ הַנִּי"ל שֶׁשָּׁמַע בְּשֵׁם רַבְּנֵי הַקָּדוֹשׁ שְׁסֹפֵר מְשָׁל
לְעֵנִין מֵה שְׁצָרִיכִין לְדַבֵּר עִם אֲנָשִׁים בְּיִרְאֵת שָׁמַיִם וְזֶהוּ.

פַּעַם אַחַת הָיָה גָּבִיר גָּדוֹל שֶׁהָיוּ לוֹ כַּמָּה אֲלָפִים וּרְבָבוֹת. עָשָׂה
הָעֶשֶׂר הַנִּי"ל פְּקֻדָּה וְאָמַר, כָּל מִי שְׁצָרִיךְ לְלוֹזֹת מְעוֹת יָבֹא אֶצְלוֹ
וְהוּא יִלְוֶהוּ, מִסְתַּמָּא הָיוּ עַל זֶה בְּעֵלְנִים [קוֹפְצִים] הַרְבֵּה, וּבָאוּ
אֶצְלוֹ אֲנָשִׁים הַרְבֵּה וְלוֹוּ אֶצְלוֹ מְעוֹת. וְהַגָּבִיר הַנִּי"ל הָיָה אֶצְלוֹ
פְּנֻקָּם עַל כָּל הַנִּי"ל.

פַּעַם אַחַת לָקַח הַפְּנֻקָּם בְּיָדוֹ וְהִתְחִיל לְעֵין בּוֹ, וְרָאָה שֶׁהוֹצִיא
הַרְבֵּה מְעוֹת מְאֹד עַל עֶסֶק הַהֲלוֹאוֹת וְאֵין אִישׁ שָׁם עַל לֵב שֶׁיָּבֹא
לְהַחְזִיר וְלִפְרֹעַ לוֹ מֵה שְׁלָוָה מִמֶּנּוּ. מִסְתַּמָּא חָרָה לוֹ עַל זֶה, וְהָיָה
לוֹ עֲגָמַת נְפֶשׁ.

בְּתוֹךְ הַלּוֹזִים הַנִּי"ל הָיָה אִישׁ אֶחָד שְׁלָוָה גַּם-כֵּן אֶצְל הַגָּבִיר, וְאֵבֶד
וְהַפְּסִיד הַמְּעוֹת בְּאִיזָה מִשְׁאֵל-וּמִתָּן עַד שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ מִמָּה לִפְרֹעַ
חֹבּוֹ וְהָיוּ לוֹ יְסוּרִים גְּדוֹלִים מְזִוָּה. הֵינּוּ שֶׁהָאִישׁ הַנִּי"ל הָיָה לוֹ

יְסוּרִים גְּדוֹלִים מִזֶּה שְׂאִין לוֹ לַפְרָע חוֹבוֹ. וְהִתְיַשֵּׁב הָאִישׁ הַזֶּה לְבִדְעָתוֹ, שְׁעַל-כָּל-פְּנִים צָרִיךְ לְהִתְרַאֵת פְּנִים עִם הַגִּבּוֹר וּלְסַפֵּר לוֹ כָּל לְבוֹ, בַּאֲשֶׁר שָׁהוּא אָנוּם בְּדָבָר וְכוּ'. וּבֵא אֶצֶל הַגִּבּוֹר וְהִתְחִיל לְסַפֵּר לְפָנָיו לְבוֹ בַּאֲשֶׁר שְׂאִיךְ שֶׁקִּבַּל אֶצְלוֹ מַעוֹת בְּהַלְוָאָה וְהִגִּיעַ זְמַן פְּרָעוֹן וְאִין לוֹ מָמָה לְשַׁלֵּם כִּי הִפְסִיד הַמַּעוֹת, וְאִינוּ יוֹדֵעַ כִּלְל לְשִׁית עֲצוֹת בְּנַפְשׁוֹ מֵה לַעֲשׂוֹת בְּזֶה.

וְעָנָה הַגִּבּוֹר וְאָמַר לוֹ מָה אֶכְפֹּת לִי הַמַּעוֹת הַמִּגִּיעַ אֶצְלֶךָ, כִּי מֵה נִחְשָׁב אֶצְלִי סֶךְ קָטָן כְּזֶה שְׂאֵתָה חַיִּב לִי כְּשֶׁתִּסְלַק אוֹ לְהַפְּךָ נֶגְדַּ סֶךְ הַכּוֹלֵל מֵהַהַלְוָאוֹת אֲשֶׁר עוֹלָה לְאַלְפִים וְלָרַבּוֹת. עַל-כֵּן רְצוֹנִי שְׂתִלַּךְ אֶצֶל כָּל הַלּוֹזִים שְׁלִי וְתִתְּבַע אוֹתָם, וְתִזְכִּיר אוֹתָם שֶׁהֵם חַיִּבִים לִי כָּל כָּךְ מַעוֹת, וְלָמָּה אִין מְסַלְקִין לִי. וְאֶפְלוּ אִם לֹא יִפְרָעוּ וַיִּסְלְקוּ אֶת הַכֹּל רַק כָּל אֶחָד יִתֵּן וַיִּסְלַק מְעַט מֵחֻבּוֹ, גַּם-כֵּן יַעֲלֶה אֲלָפִים פְּעָמִים כְּמוֹ סֶךְ כָּל הַחֹב וְהַלְוָאָה שְׁלָךְ. וְהַנְּמַשֵּׁל מוֹבָן מִמִּילָא וְהַבָּן.

(אָמַר הַפְּעִתִּיק שְׁמַעְתִּי אַחֲרֶיךָ שֵׁישׁ אוֹמְרִים שְׂזֶה הַמַּשָּׁל הוּא מִדְּבַרֵי הָרַב יִצְחָק זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה חֲתָן הַמַּגִּיד מִטִּירַהאוֹיָצֵעַ)

עוֹד שְׁמַעְתִּי מֵהָאִישׁ הַזֶּה ל'. שְׁפַעַם אַחַת דְּבַר רַבִּי גִּרְשׁוֹן מִטִּירַהאוֹיָצֵעַ עִם רַבֵּנוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה וְקִבַּל לְפָנָיו מְאֹד עַל אֲשֶׁר צָר לוֹ בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם. עָנָה רַבֵּנוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה וְאָמַר אַתָּה עָשִׂיתָ טוֹב וְעַסְק בְּעִבּוּדָתוֹ בְּאַמֶּת וּכְשֶׁתַּעֲסֶק וְתִתְּמִיד בְּעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ אֲזִי הַטּוֹב יִשְׂאָר וְהָרַע מִמִּילָא יִתְבַּטֵּל (דוּא טוּא אִין יוֹדֵישְׁקִיט, גִּיטָם וְוַעַט בְּלִיבָן אוֹן שְׁלַעַכְטִין וְוַעַט מִמִּילָא אַרְאֵפּ פֶּאֲלָן):

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

י צָרִיךְ לְדַעַת, שְׁמִילָא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וְלִית אַתָּר פָּנּוּי מִנָּה, וְאִיהוּ מְמִילָא כָּל עַלְמִין וְסוּבָב כָּל עַלְמִין. וְאֶפְלוּ מִי שְׁעוֹסֶק בְּמִשְׁאֵל-וּמִתָּן

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹד

ב'תרכ"ט
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹד יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בגויים, לא יוכל להתנצל ולומר: אי אפשר לעבד את השם
יתברך מחמת עביות וגשמיות שנופל תמיד עליו מחמת העסק
שעוסק תמיד עמָהם, כי בכל הדברים גשמיים ובכל לשונות
הגויים יוכל למצא בהם אלהות, כי בלא אלהותו אין להם שום
חיות וקיום כלל, רק כל מה שהמדרגה יותר תחתונה, אזי
אלהותו שם בצמצום גדול ומלבש במלבושים רבים יותר (שם לג).

יא גלגל-כין צריך שתדע: אפלו אם אתה משקע במדור הקלפות
ואתה במדרגה תחתונה מאד, עד שנדמה לך שאי אפשר עוד
להתקרב אליו יתברך מחמת שנתרחקת מאד ממנו, אף-על-פי-
כן תדע, שאפלו במקומך גם-כין שם תוכל למצא אלהותו, ומשם
אתה יכול לדבק את עצמך בו יתברך ולשוב אליו בתשובה
שלמה, כי לא רחוקה היא ממך, אלא שבמקומך שם רבו
המלבושים (שם).

יב יש שעברו עברות כל-כף, עד שנפלו בבחינת הסתרה שבתוך
הסתרה, מחמת זה נדמה להם שאין להם עוד תקוה, חס ושלום,
כי 'עבר ושנה, נעשה לו כהתר' זה בבחינת הסתרה אמת. אבל
בשעובר יותר, חס ושלום, אזי השם יתברך נסתר ממנו בבחינת
הסתרה שבתוך הסתרה, ואזי קשה מאד למצא אותו יתברך.
אבל בבחינת עסק התורה יכולין לעורר גם אותו ולהודיעו
מהשם יתברך, שיש לו גם-כן תקוה, עד שישוב אל האמת
ויתקרב להשם יתברך. כי באמת בכת הצדיקי-אמת הכל יכולים
להתקרב להשם יתברך תמיד בכל עת, איך שהם, מכל מקום
שהם (שם נו).

יג במקומות הנמוכים מאד ורחוקים מאד מהשם יתברך, שם
דיקא מלבש חיות גבוה מאד, בבחינת סתרי-תורה. על-כין מי

שָׁנָפַל מְאֹד, חֵם וְשָׁלוֹם, צָרִיךְ שִׁידַע זֹאת, שְׁשֵׁם בְּמִקוֹמוֹ דִּיקָא יְכוּל לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּיוֹתֵר, כִּי שֵׁם דִּיקָא נִעְלָם חַיִּוֹת גְּבוּהָ מְאֹד, וּכְשִׁיזְכָּה לָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם יִתְגַּלֶּה עַל-יְדוֹ דִּיקָא תוֹרָה גְבוּהָהּ, דְּהֵינּוּ סְתָרֵי-תוֹרָה (שם).

סדר שיחות הר"ן ה'תפ"ג:

נִמְצָא שָׁפַל מַה שְּׁהָאָדָם זוֹכֶה לְאַמוּנָה יִתְרָה נִתְקַרֵּב וְנִתְיַחַד יַחֲוֵד יוֹתֵר בְּחִינַת הו"י"ה לְשֵׁם אֱלֹקִים, וְנִכְלָלִים יַחַד, כְּמוֹ שִׁיְהִיָּה לְעֵתִיד וַיַּעֲקֹב הוּא בְּחִינַת שְׁמֵשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת הו"י"ה, וַיִּצְחַק הוּא בְּחִינַת אֱלֹקִים בְּחִינַת לְבָנָה:

וְזֵהוּ "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו" דְּהֵינּוּ שְׁנַת־יֵשֶׁב וְנִתְיַחַד בְּחִינַת יַעֲקֹב בְּבְחִינַת יִצְחָק בְּחִינַת "ה' הוּא הָאֱלֹקִים" (מְלָכִים א יח-לט) שְׁנַת־יַחַד ה' עִם אֱלֹקִים חֲמָה וּלְבָנָה (וְזֵהוּ "בְּאֶרֶץ כְּנַעַן" לְשׁוֹן הַכְּנַעֲנִי וְשִׁפְלוֹת כִּי זֶה זוֹכִין עַל יְדֵי שִׁפְלוֹת שְׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְאַמוּנָה וְכוּ' כַּנִּלְבָּן נִרְאֶה לִי) וְזֵהוּ "אֵלֶּה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף" יוֹסֵף זֶה בְּחִינַת תּוֹסֶפֶת שִׁבְתָּ כִּי עַל יְדֵי שִׁבְתָּ זוֹכִין לְשִׁפְלוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁעַל יְדֵי זֶה נִתְמַלֵּא פְּגִימַת הַלְבָנָה וְנִתְיַחַד הו"י"ה עִם אֱלֹקִים בְּחִינַת יַעֲקֹב וַיִּצְחַק כְּנִזְכָּר לְעִיל:

וְזֵהוּ: "רַגְלֵי עֲמֻדָה בְּמִישׁוֹר", כְּשִׁזְזוֹכִין לְאַמוּנָה יִשְׁרָה בְּשִׁלְמוֹת בְּלֵי שׁוֹם עַרְבוּב, גַּם "בְּמִקְהָלִים אֲבָרָךְ ה'" כִּי אֲזוּ אוֹכַל לְבָרְךְ וְלְהַזְכִּיר שֵׁם הו"י"ה, כִּי אֲזוּ יִתְמַלֵּא פְּגִימַת הַלְבָנָה וַיְהִיָּה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד וַיְהִיָּה הַכְּתִיבָה וְהִקְרִיאָה אַחַת, וְנִזְכָּה לְבָרְכוֹ בְּמִקְהָלִים בְּשֵׁם הו"י"ה בְּרוּךְ הוּא בְּחִינַת "בְּמִקְהָלִים אֲבָרָךְ ה'" כְּנִזְכָּר לְעִיל וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ שִׁפְעַת טוֹבָה וּבְרָכָה כַּנִּלְבָּן:

וְזֵהוּ בְּחִינַת נֵר חֲנֻכָּה כִּי שְׁמֵן הוּא בְּחִינַת חֲכָמָה בְּחִינַת עֵינַיִם כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית ג'ז): "וַתִּפְקַחְנָה עֵינַי שְׁנֵיהֶם", וּפִרְשׁ רַש"י

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרכ"ב - צאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

עַל שֵׁם הַחֲכָמָה נֶאֱמַר וְעַל יְדֵי עֵינֵי הַחֲכָמָה זֹכִין לְרֹאוֹת שְׁפִלוֹתָיו וְעַל יְדֵי זֶה זֹכִין לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה כַּנִּל וְזֶהוּ שֶׁשְׁעוֹר נִרְחַנְכָה עַד שֶׁתְּכַלֶּה רֶגֶל מִן הַשּׁוֹק (שְׁבַת כ"א:) רֶגֶל זֶה בְּחִינַת אֲמוּנָה כַּנִּל וְצָרִיד לְהַשְׁגִּיחַ בְּעֵינֵי שְׁכָלוֹ עַד שֶׁיִּבָּרַר הָאֲמוּנָה שֶׁהוּא בְּחִינַת רֶגֶל מִן הַשּׁוֹק שֶׁהוּא מְקוּמוֹת הַחִיצוֹנִים בְּחִינַת כְּפִירוֹת, כִּי עַל יְדֵי בְּחִינַת שְׁמֵן שֶׁל נִרְחַנְכָה בְּחִינַת שְׁכָל זֹכָה לְרֹאוֹת שְׁפִלוֹתָיו וְעַל יְדֵי זֶה זֹכִין לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה כַּנִּזְכָּר לְעִיל:

רסב עוד מצאתי מכתב יד החברים: דע שיש חן, שמי שיכול להשתמש בזה החן הוא יכול לעשות שאלת חלום ולידע עתידות על ידי החלומות כי בכל החלומות בודאי יש בהם עתידות, רק שיש בהן כמה פסלות ותבן כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות נה):

כַּשֵּׁם שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְבָר בְּלֹא תִבְּנִין כִּי אֵין חֵלֹם וְכוּ' וְגַם יֵשׁ חֵלֹמוֹת בְּרוּרִים כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (בְּמִדְבָר יב"ו): "בְּחֵלֹם אֲדַבֵּר בּוֹ" וְכִי שִׁישׁ לוֹ זֶה חֵחַן הַנִּל חֵלֹמוֹתָיו צוֹדְקִים בּוֹדָאֵי אֶלָּא שֶׁאֶפְלוּ כְּשִׁשׁוּמַע חֵלֹם מֵאַחַר שֶׁמִּסְפָּר לוֹ אֲזִי נוֹפֵל הַתִּבְּנִין וְהַפְּסָלִית מִן הַחֵלֹם וְעַל יְדֵי זֶה שׁוּמַע רַק הַחֵלֹם הַמְּבָרָר וְעַל יְדֵי זֶה יְכוֹל לְפַתֵּר הַחֵלֹם וְלִידַע הָעֵתִידוֹת מֵהֶם וְיוֹסֵף הָיָה לוֹ זֶה חֵחַן בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מ"ב): "בֵּן פּוֹרֵת יוֹסֵף בֵּן פּוֹרֵת עָלַי עֵינִי" לְשׁוֹן חֵחַן כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י, עַל יְדֵי זֶה הָיָה חֵלֹמוֹתָיו צוֹדְקִים כִּי הַשְׁתַּמֵּשׁ תָּמִיד בְּחֵלֹמוֹת וּפְתָר אֹתָם מִחֲמַת שֶׁהָיוּ חֵלֹמוֹתָיו צוֹדְקִים וְנִכְתְּבוּ בַּתּוֹרָה גַּם עַל יְדֵי זֶה הָיָה יְכוֹל לְפַתֵּר חֵלֹמוֹת כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בַּתּוֹרָה:

סדר שלחן ערוך היומני:

(טז) מים שיש בהם תולעים מותר לשתותן ע"י מפה בשבת דלא

שייך בורר ומשמר אלא במתקן הענין קודם אכילה או שתיה אבל אם בשעת שתיה מעכב את הפסולת שלא יכנס לתוך פיו אין זה מעין מלאכה ומותר: (יז) המחביץ (פי' שמוציא חמאה מן החלב) תולדת בורר הוא לפיכך אע"פ שנותנים שומשמים ואגוזים לדבש לא יחבצם בידו (עיין לעיל סימן ש"מ סעיף י"א): הגה הרוקק ברוח בשבת והרוח מפזר הרוק חייב משום זורה (מהרי"ל בשם א"ז וירושלמי פרק כלל גדול):

סימן שכ (ח) זיתים וענבים אסור לסחטן (עיין לעיל סימן רנ"ב ס"ה) ואם יצאו מעצמן אסורים אפילו לא היו עומדים אלא לאכילה ותותים ורמונים אסור לסחטן ואם יצאו מעצמן אם עומדים לאכילה מותר ואם עומדים למשקים אסור ושאר כל הפירות מותר לסחטן: הגה ובמקום שנהגו לסחוט איזה פירות לשתות מימיו מחמת צמא או תענוג דינו כתותים ורמונים אבל אם נהגו לסחטו לרפואה לבדו אין לחוש (ב"י) וכל זה דוקא לסחוט אסור אבל מותר למצוין בפיו מן הענבים המשקה שבהן וכ"ש בשאר דברים (ב"י בשם ש"ל) ויש אוסרין למצוין בפה מענבים וכיוצא בהם (הגה"מ פכ"א): (ז) זיתים וענבים שנתרסקו מע"ש משקין היוצאין מהם מותרין ואפילו אם לא נתרסקו מע"ש אם יש יין בגיגית שהענבים בתוכה אע"פ שהענבים מתבקעים בשבת בגיגית מותר לשתותו בשבת שכל יין היוצא מהענבים מתבטל ביין שבגיגית: (ג) חרצנים וזגים שנתן עליהם מים לעשות תמד מותר למשוך מהם ולשתותם ואפילו לא נתן מים והיין מתמצה וזב מאליו מותר לשתותו: (ד) מותר לסחוט אשכול ענבים לתוך קדירה שיש בה תבשיל כדי לתקן האוכל דהוה ליה משקה הבא לאוכל וכאוכל דמי אבל אם אין בה תבשיל אסור: (ה) יש מי שאומר דהוא הדין לבוסר שמותר לסחטו לתוך האוכל ור"ת אוסר בבוסר (הואיל ואינו ראוי

(א) מותר לסחוט לימוני"ש: (ז) לסחוט כבשים (פי' פירות ומיני ירקות המונחים בחומץ ובמלח כדי שלא ירקבו) ושלקות אם לגופם שא"צ למים ואינו סוחטן אלא לתקנם לאכילה אפילו סוחט לתוך קערה שאין בה אוכל מותר ואם צריך למימיהן מותר לסחוט לתוך קדירה שיש בה אוכל אבל אם אין בה אוכל אסור ולרבנו חננאל כל שהוא צריך למימיהן חייב חטאת אפילו סחט לקדירה שיש בה אוכל. (ולדבריו הסוחט אשכול לקדירה נמי אסור) (טור): (ח) הסוחט דג לצירו דינו כסוחט כבשים ושלקות למימיהן: (ט) השלג והברד אין מרסקין אותם דהיינו לשברם לחתיכות דקות כדי שיזובו מימיו אבל נותן הוא לתוך כוס של יין או מים והוא נימוח מאליו ואינו חושש וכן אם הניחם בחמה או כנגד המדורה ונפשרו מותרים: (י) מותר לשבר הקרח כדי ליטול מים מתחתיו: (יא) צריך ליזהר בחורף שלא יטול ידיו במים שיש בהם שלג או ברד ואם יטול יזהר שלא ידחקם בין ידיו שלא יהא מרסק: (יב) יש ליזהר שלא ישפשף ידיו במלח: (יג) דורס שלג ברגליו ואינו חושש: (יד) הר"מ מרוטנבורג מתיר להטיל מי רגלים בשלג והרא"ש היה נזהר: (טו) אסור לפרוס סודר ע"פ החבית וליתן על גביו הכלי שדולים בו שמא יבא לידי סחיטה אבל בגד העשוי לפרוס עליו מותר שאינו חושש עליו לסחטו: (טז) אסור להדק מוכין בפי פך שיש משקין משום סחיטה: (יז) ספוג אין מקנחין בו אא"כ יש בו בית אחיזה גזירה שמא יסחוט:

סֵדֶר לְקוּטֵי תְּפִלֹּת הַיּוֹמִי:

תתפה: עֲזָרְנוּ עֲזָרְנוּ חֲנֻנוּ חֲנֻנוּ, הַצִּילְנוּ מְרִיב לְשׁוֹנוֹת, הַצִּילְנוּ וְשִׁמְרְנוּ שְׁלֵא יִזִּיק לָנוּ כָּלֵל לְעִבּוֹדְתָנוּ הַמַּחֲלֶקֶת הַגְּדוֹלָה שֶׁיֵּשׁ עִבְשׁוּ בְּעוֹלָם, וּבְפָרֵט הַקְּטִיגוֹרִיָּא שֶׁיֵּשׁ עִתָּה בֵּין הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים

וְהַכְּשָׁרִים שְׂבִדוֹר, חוּם וְחַמֵּל עָלֵינוּ שְׁלֵא יִזְיִקוּ לָנוּ שׁוּם מַחֲלָקֶת לֹא
בְּגַשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת, וְתִגְרֹשׁ וְתִבְטֵל כָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת רָעוֹת
מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל גְּבוּלָנוּ, כִּי אֵין לָנוּ שׁוּם עֵצָה וְתַחֲבוּלָה נְגִדָם כִּי אִם
עָלֶיךָ לְבַד אָנוּ מִשְׁלִיכִים כָּל יְהִינּוּ, וְאַתָּה תִּלְחוּם בְּעֵדְנוּ, כְּמוֹ
שְׁכַת־טוֹב: "יּוֹם אֵירָא אֲנִי אֵלֶיךָ אֲבָטָח, כִּי רַבּוּ מִשְׁעָרוֹת רֵאשִׁי
שׁוֹנְאֵי חָנָם, ה' מָה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלַי, רַבַּת צָרָרוּנִי מִנְּעוּרַי
גַּם לֹא יָכֵלוּ לִי, עַל גְּבִי חָרְשׁוֹ חוֹרְשִׁים הֶאֱרִיכוּ לְמַעַנִּיתָם, ה' צַדִּיק
קִצֵּץ עֲבוֹת רְשָׁעִים יִבְשׁוּ וְיִכָּלְמוּ מִבְּקָשֵׁי נַפְשִׁי יִסּוּגוּ אַחֲזֹר וַיִּחַפְּרוּ
חוֹשְׁבֵי רָעָתִי וְנַפְשֵׁי תַגִּיל בְּה' תִּשְׁיֵשׁ בִּישׁוּעָתוֹ כָּל עֲצָמוֹתַי
תִּאמְרָנָה ה' מִי כָמוֹךָ, מִצִּיל עָנִי מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ וְעָנִי וְאֲבִיוֹן מִגּוֹזְלוֹ"
רֵאֵה דְמַעַתִּי וְאַנְחָתִי וְאַנְקָתִי וּמְרִירוֹת לְבָבִי וּכְלִיזוֹן עֵינַי לִישׁוּעָתְךָ
הָאֱמֶתִיית, "אֵל תַּעֲזֹבֵנִי ה', אֱלֹקֵי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי, חוֹשָׁה לְעִזְרָתִי
אַדְנִי תִשׁוּעָתִי יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמַרִי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי
וְגוֹאֲלֵי":

תְּפִלָּה פ תתפן: ומיוסד ע"פ תורה ע"ח { יהי רצון מלפניך ה'
אֱלֹקֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּעֲזֹרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וְתִזְכְּנִי לְקִדְשׁ אֶת דְּבוּר פִּי תָמִיד, וְאַזְכֶּה לְדַבֵּר תָּמִיד דְּבוּרִים
קְדוּשִׁים הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, שְׁאַזְכֶּה לְהַרְבּוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה וּבַתְּפִלוֹת וּתְחִנּוֹת וּבִקְשׁוֹת הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְלֹא
אֶפְסִיק פִּי מִגְּרָסָא וְלִמּוּד וּתְפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבַּחוֹת
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וְכָל הַיּוֹם תִּתְהַיֶּה שִׁיחָתִי וְדְבוּרֵי בְּתוֹרָה
וּתְפִלָּה וְאַזְכֶּה לְהַתְוֹדוֹת וְדוּי דְּבָרִים לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם עַל כָּל מַה
שֶׁפָּגַמְתִּי נְגִדָךָ, וּלְפָרֵשׁ חֲטָאֵי לְפָנֶיךָ בְּפִה מְלֵא בְּפִרוּשׁ וְאַזְכֶּה
לְהַרְבּוֹת בְּהַתְבוּדוֹת תָּמִיד, עַד שֶׁהַדְּבוּר דְּקִדְשָׁה זְכוּר יִזְכְּרֵנִי
לְטוֹבָה וַיִּשִׁיבֵנִי אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ

זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹר

ב' תרכ"ו... "עַד צִנִּי מְקוֹה שִׂדְחָה לַעֲהֹד מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכַל" ע
"חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְאֵל תִּשְׁכַּחֲנִי חֲלִילָה בְּאֵלוֹ הַמְּקוֹמוֹת הַמְּגַנְיִים שֶׁנִּלְכַּדְתִּי בָּהֶם
בְּעוֹזוֹנוֹתַי הַרְבִּים, וְתַמְהֵר לְזַכְרֵנִי וּלְהוֹצִיאֵנִי מֵהֶם חַיֵּשׁ קַל מֵהֲרָה
וְתַקִּים בִּי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "הֵבֵן יְקִיר לִי אֲפָרַיִם אִם יֶלֶד שְׁעֵשׂוּעִים,
כִּי מֵיַד דְּבָרֵי בּוֹ זָכוֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד, עַל כֵּן הָמוּ מֵעַי לֹא רַחֵם אֶרְחַמֶּנּוּ
נְאֻם ה'" וּבִרְחֻמֶיךָ הַרְבִּים תִּרְחַם עַל שְׂכִינַת עֵזֶךָ אֲשֶׁר הִיא
שׁוֹכֵנֶת עִמָּנוּ בְּגִלוֹת גָּדוֹל, וְהַדְּבֹר דִּקְדָּשָׁה בְּגִלוֹת, וְתַעֲזָרֵנוּ
שֶׁנִּזְכָּה לְהוֹצִיא הַדְּבֹר מֵהַגְּלוֹת וְתַגֵּן בְּעֵדֵנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ תָּמִיד שֶׁלֹּא
יֵצֵא מִפִּינוּ לְעוֹלָם שׁוֹם דְּבֹר שְׂאִינוּ כָרְצוֹנְךָ, וְלֹא נִפְגַּם דְּבֹר פִּינוּ
לְעוֹלָם, רַק נִזְכָּה לְקַדְּשׁ אֶת דְּבֹר פִּינוּ תָּמִיד, וּלְהִרְבּוֹת בְּדְבֹרֵי
תוֹרָה וְתַפְלָה וּשְׂאֵר דְּבֹרִים קְדוֹשִׁים:

תַּתְּפוּז: אָבִי אָב הַרְחֵמֵנִי, קָרְבָּנִי לְתוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, וּזְכֵנִי לַהֲגוֹת
בְּתוֹרָתְךָ יוֹמָם וְלַיְלָה, עַד שֶׁאֶזְכָּה לְקַרֵּר כָּל חַמִּימוֹתַי עַל יְדֵי דְבֹר
פִּי בְּתוֹרָה וְתַפְלָה, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ עֵצֶם תִּבְעֵרֶת מְדוּרַת לְבָבִי, אֲשֶׁר
לְבָבִי בּוֹעֵר מְאֹד בְּרָשָׁפִי שֶׁלְּהֵבֶת, לְפַעֲמִים לְבָבִי בּוֹעֵר מְאֹד אֵלֶיךָ
כִּי קוֹד יְקוֹד אֵשׁ, "כִּי עֵזָה כַּמּוֹת אַהֲבָה קָשָׁה כִּשְׂאוּל קִנְיָה רָשָׁפִי
רָשָׁפִי אֵשׁ שֶׁלְּהֵבֶת יָה", אֲבָל הוּא יוֹתֵר מֵהַמִּדָּה, עַד שֶׁיִּכּוֹל לְאוֹקִיד
כָּל גּוּפֵי חַם וְשָׁלוֹם, וּבְתוֹךְ כֵּךְ נִתְּבַלְּבַל דַּעְתִּי וְחוֹזֵר וּבּוֹעֵר לְבִי חַם
וְשָׁלוֹם אֵל הַתְּאוֹזוֹת עוֹלָם הַזֶּה כְּלֶפֶיד אֵשׁ, "כִּמוֹ תִּנּוֹר בּוֹעֵרָה
מְאֹפָה", עַד אֲשֶׁר רוֹצִים חַם וְשָׁלוֹם לֶאֱכֹל וְלִשְׂרֹף אֶת גּוּפֵי וְנַפְשֵׁי
חַם וְשָׁלוֹם, וְאִינִי יוֹדֵעַ לְהִיכֵן לְבָרַח וּלְהִטָּמֵן מִפָּנֵי הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה
הַזֹּאת, וְאִנִּי הוֹלֵךְ נָע וְנָד בְּאֶרֶץ הַנְּשָׁמָה הַזֹּאת וְאִין לִי שׁוֹם מְנוּחָה
מְרוּדָפִי, "שִׁקְדֹתֵי וְאַהֲיָה כְּצַפּוֹר בּוֹדֵד עַל גִּג", כְּסָפִינָה הַמְּטַרְפֶּת
בְּלֵב יָמִים, עוֹלָה שָׁמַיִם וְיוֹרֵד תְּהוֹמוֹת, כִּי הָעֲלִיָּה הִיא שְׁלֵא כְּסֹדֵר
וְהִירִידָה שְׁלֵא כְּסֹדֵר "כְּאִישׁ שֶׁכּוֹר וּכְגֹבֵר עֲבָרוּ יֵין", וְדַעְתִּי עֲכוּרָה
וְכָל חֲכָמַתִּי תִתְּבַלַּע כִּי כָל מָה שֶׁרָצִיתִי לְהִתְחַכֵּם בְּתַחְבוּלוֹת

וְעֲצוֹת כְּנֶגֶד אוֹיְבֵי נַפְשִׁי, לֹא עָלְתָה בְיָדִי מְאוּמָה אֲנֵא ה' אֶתָּה יִדְעָתָ אֵת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִמִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, "וְעָתָה ה' אֱלֹקֵינוּ אָבִינוּ אֶתָּה, אֲנַחְנוּ הַחֲמֵר וְאַתָּה יוֹצֵרנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדָךְ כְּלָנוּ", הַנְּנִי בְיָדְךָ כַּחֲמֵר בְּיַד הַיּוֹצֵר, כִּי עָתָה אֵין לִי שׁוּם חֲכָמָה וְאֵין תְּבוּנָה וְאֵין עֲצָה, כִּי אִם לְזַעַק וּלְצַעַק אֵלֶיךָ לְבַד, עַד שְׁתַּחֲנַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וּתְקַרְבֵּנִי אֵלֶיךָ לְמַעַנְךָ לְבַד:

תַּתְּפַח: מָלֵא רַחֲמִים תֵּן לִי בֵּית מָנוֹס לְתוֹךְ דְּבוּרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה, שְׂאֻזְכָּה לְהַרְבוֹת בְּדְבוּרֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה בְּכָל יוֹם וְיוֹם וְרוּחַ אֱלֹקִים שֶׁל הַדְּבוּר הַקְּדוֹשׁ יִרְחַף עָלַי וַיִּגַּן בְּעַדִּי וַיִּצִּילֵנִי וַיִּנְשָׁב עַל לְבִי, וַיִּכְבֶּה אֵשׁ הַתְּאַוּוֹת, עַד שְׁיִתְּבַטְּלוּ כָּל הַתְּאַוּוֹת מִמֶּנִּי מֵעָתָה וְעַד עוֹלָם, וְאַזְכָּה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה לְצַמְצֵם גַּם אֵת הַהִתְלַהֲבוֹת דְּקִדְשָׁה אֵלֶיךָ, שְׁיִהְיֶה הַהִתְלַהֲבוֹת אֵלֶיךָ בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת לְאַמֶּתוֹ וְלֹא אֵיצֵא חוּץ מִהַמִּדָּה כָּלֵל, וְתִצִּילֵנִי בְּזִכּוֹת הַדְּבוּר הַקְּדוֹשׁ, בְּזִכּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, מִכָּל מִינֵי חַטָּאִים וְעוֹוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וּמִכָּל הַתְּאַוּוֹת רָעוֹת וּתְגַרְשׁ הָרוּחַ שְׁטוּת מִמֶּנִּי וּתְזַכֵּנִי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי רוּחַ חַיִּים, רוּחַ הַקְּדוֹשׁ דְּרַךְ הַחֶבֶל דְּקִדְשָׁה, עַל יְדֵי הַדְּבוּר דְּקִדְשָׁה וּתְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכַת־טוֹב: "וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֶן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסִּירוֹתִי אֵת לֵב הָאֲבָן מִבְּשַׂרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר, וְאֵת רוּחִי אֶתֶן בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחַקִּי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעָשִׂיתֶם" וְנִזְכָּה לְהַעֲלוֹת הַמַּלְכוּת דְּקִדְשָׁה מִהַגָּלוּת וּתְזַכָּה אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמּוּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׂנִזְכָּה כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְגַלוּת חֲלָקִי קְדוֹשׁ מְשִׁיחַ הַמְּשַׁרְשׁ בְּקִרְבֵּנוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ חַיִּים טוֹבִים וְאַרוּכִים וּתְזַכֵּנוּ לְחַיִּים נְצַחִים, וְתַחַמֵּל עָלֵינוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתִזְכֵּנוּ לְעַמֵּד וּלְקוּם בְּתַחֲתֵית הַמַּתִּים לְחַיִּי עוֹלָם עִם שְׂאֵר הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים וְהַתְּמִימִים

זָקַק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרכ"ח מנהר מנהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שידך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְהַכְּשָׁרִים: